

DOPRINOS SUVREMENOGA PODUZETNIČKOG OBRAZOVANJA POVEĆANJU ZAPOŠLJIVOSTI U REPUBLICI HRVATSKOJ – STUDIJA SLUČAJA VELEUČILIŠTA VERN'

Iva Biondić, +385 1 55 55 08, iva.biondic@vern.hr

Ivica Katavić, dr. sc. + 385 (0)91 48 25 878, ivica.katavic@vern.hr

Anita Zelić, mr. sc., +385 (0)98 361 088, anita.zelic.gerec@vern.hr, Veleučilište VERN', Iblerov trg 10, 10000 Zagreb, Hrvatska

Sažetak

Ulaskom Hrvatske u Europsku uniju, u čijoj se ekonomskoj politici malim i srednjim poduzećima poklanja posebna važnost, djelatnost ovoga dijela hrvatskoga poslovnog entiteta postaje važnija nego ikad. Istodobno, povećanje broja zaposlenih i povećanje broja visokoobrazovanih dva su od ukupno pet izrijekom navedenih ciljeva u aktualnome strategijskom dokumentu *Europa 2020*. Međutim, dugogodišnja neusklađenost kompetencija koje se stječu u sustavima visokoga obrazovanja i potreba tržišta rada rezultirala je iznimno visokom stopom nezaposlenosti mladih u Hrvatskoj. Upravo je stoga sustav visokoga obrazovanja s izraženom poduzetničkom usmjerenošću prepoznat kao alat za rješenje aktualnih ekonomskih problema.

Cilj je ovoga rada prepoznati ključne kompetencije u poduzetničkome obrazovanju i njihov doprinos u povećanju zapošljivosti u Republici Hrvatskoj. U svrhu ostvarenja navedenog cilja, podaci su prikupljeni iz primarnih (strukturirani intervjui s voditeljima studija i predstojnicima katedre Veleučilišta VERN' - $N=6$) i sekundarnih izvora (javno dostupne informacije Veleučilišta VERN' i relevantna stručna i znanstvena literatura).

Rezultati istraživanja pokazuju da postoji uzročno-posljedična veza između poduzetničkoga obrazovanja i povećanja zapošljivosti. Podaci koji se odnose na tri studijska programa poduzetničkoga obrazovanja (ekonomiju poduzetništva, turizam i novinarstvo) i rezultati analize sadržaja sekundarnih izvora pokazuju da poduzetničko obrazovanje stvara poduzetničke kompetencije koje doprinose povećanju zapošljivosti u Republici Hrvatskoj.

Ključne riječi: *poduzetničko obrazovanje, poduzetničke kompetencije, studijski programi, Veleučilište VERN', nacionalna ekonomija*

Uvod

Ekonomске studije diljem svijeta stalno povezuju poduzetništvo s elementima kao što su stvaranje novih radnih mjesta, rast BDP-a i povećanje produktivnosti. Navedeni elementi asocijativno se povezuju s poduzetničkim kompetencijama. Iako poduzetničke kompetencije imaju ključnu ulogu u gospodarskome razvoju, čimbenici hrvatskoga gospodarstva već duži niz godina upozoravaju da obrazovni programi ne daju kompetencije nužne za društvo koje se temelji na znanju. Velik problem neusklađenosti kompetencija koje se stječu u sustavima visokoga obrazovanja i potreba tržišta rada jedan je od ključnih uzroka visoke stope nezaposlenosti mladih u Republici Hrvatskoj.

Unatoč vrlo važnoj ulozi poduzetničkih kompetencija u povećanju zapošljivosti, rasprava o toj temi u poduzetničkoj literaturi u početnoj je fazi (Brinckmann, 2008.). Stoga je glavni cilj ovoga rada prepoznati ključne poduzetničke kompetencije u poduzetničkome obrazovanju i njihov doprinos povećanju zapošljivosti u Republici Hrvatskoj. Kako bi se taj cilj ostvario, u radu se donose postojeći rezultate istraživanja teme o kojoj je riječ (pregled literature) te odgovori na sljedeća istraživačka pitanja:

IP1. Kako akademski donositelji odluka na Veleučilištu VERN' kreiraju suvremeno poduzetničko obrazovanje za potrebe tržišta rada u Republici Hrvatskoj?

IP2. Koje se poduzetničke kompetencije stječu u suvremenom poduzetničkom obrazovanju?

IP3. Postoji li povezanost između poduzetničkih kompetencija stečenih u poduzetničkom obrazovanju na Veleučilištu VERN' i povećanja zapošljivosti u Republici Hrvatskoj?

Pregled literature

Peter Drucker, jedan od vodećih mislilaca o poduzetništvu, rekao je: „Misterij poduzetništva? To nije magija, to nisu misteriji i to nema nikakve veze s genima. Radi se o jednoj disciplini. Kao sve ostale discipline, i ona se može naučiti.“ (Drucker, 1985.).

Prema D. F. Kuratko jednu od najsveobuhvatnijih empirijskih analiza o poduzetničkom obrazovanju proveli su Solomon, Duffy i Tarabishy 2002. godine. U svojem pregledu poduzetničke pedagogije Solomon argumentira tezu da ključna zadaća poduzetničkoga obrazovanja jest u tome da ono bude drukčije od tipičnoga poslovne naobrazbe (Kuratko, 2005.).

Navedena istraživanja pokazala su važnost „iskustvenog učenja“ u odnosu na učenje iz literature. Edukativna pomagala prema njihovim su izvješćima bila sljedeća: poslovni planovi (Gartner i Vesper, 1994.); studentski poslovni pothvati (Truell, Webster i Davidson, 1998.); konzultacije sa stvarnim poduzetnicima, razgovori s poduzetnicima i pregledi okružja (Solomon et al., 1994.); računalne simulacije (Brawer, 1997.); bihevioralne simulacije (Stumpf i ostali, 1991.); živi slučajevi (Gartner i Vesper, 1994.); terenski posjeti i videozapisi i filmski zapisi (Klatt, 1988.). Spomenute stavнице poduzetništva odražavaju kompetencije poduzetnika.

Pojam „poduzetničke kompetencije“ nalazi svoje mjesto u literaturi iz poduzetništva. U posljednjih 20 godina različiti su autori identificirali različite vještine, znanja i iskustva ključna za poduzetnički uspjeh. Na primjer, dok je Murray (1996.) ograničio poduzetničke vještine na osobno iskustvo poduzetnika, Man i drugi (2002.) stavljaju u prvi plan kategoriju vodstva.

Nadalje, Basu i Goswami (1999.) vide poduzetničke kompetencije kao sociokulturne čimbenike, a Martin i Staines (1994.) kao osobnu kvalitetu. Konačno, Mitton (1989.) argumentima pokazuje da poduzetničke kompetencije imaju biheviorističke značajke, što je u suprotnosti s Florénovim (2006.) mišljenjem da je upravljanje vremenom najbitnija sastavnica poduzetničkih kompetencija.

Nadalje, Europski kvalifikacijski okvir (EQF)¹ te studija Efekti i utjecaj poduzetničkih programa u visokom obrazovanju, koju je 2012. godine objavila Europska komisija, navode kako se ključne poduzetničke kompetencije „sastoje od znanja o poduzetništvu, poduzetničkih vještina i poduzetničkog stava” te različite kompetencije svrstavaju u jednu od tih kategorija. Prema EQF-u „kompetencije u užem smislu znače iskazanu sposobnost korištenja znanja, vještina i osobnih, socijalnih i/ili drugih metodoloških sposobnosti u situacijama rada ili učenja te u profesionalnom i osobnom razvoju”.

Konačno, iznimno dobru dodatnu poveznicu između obrazovanja, poduzetništva i zapošljivosti dao je Ronstadt još 1987. godine kada je predložio model s dvostrukim kontinuumom za oblikovanje nastavnoga programa poduzetničkoga obrazovanja. Svoj drugi kontinuum nazvao je „poduzetnički know-how (znati kako) / poduzetnički know-who (znati koga)”. Taj je kontinuum utemeljen na uvjerenju da uspjeh u poduzetništvu ne ovisi samo o znanju nego i o mreži pojedinaca s kojima je poduzetnik povezan. Ronstadt (1987.) naglašava da djelotvoran program mora pokazati studentima kako se treba poduzetnički ponašati, ali također i upoznati ih s ljudima koji bi mogli biti u stanju omogućiti im uspjeh.

1. Metodologija

Fokus ovog kvalitativnog istraživanja, koji koristi istraživački dizajn u formi opisne (deskriptivne) studije slučaja, na razumijevanju je varijabli suvremenoga sustava visokog obrazovanja s izraženom poduzetničkom orijentacijom i njihovom doprinosu u povećanju zapošljivosti u Republici Hrvatskoj. Jedinica analize slučaja je Veleučilište VERN', a analitička strategija je analiza triju studija unutar slučaja (ekonomija poduzetništva, novinarstvo i turizam). S obzirom na složenost teme, ovo je istraživanje vođeno istraživačkim pitanjima iznesenima u uvodu ovoga rada.

U cilju dobivanja odgovora na postavljena istraživačka pitanja, relevantni podaci i informacije prikupljeni su iz primarnih i sekundarnih istraživanja. Dok su primarni podaci prikupljeni s pomoću strukturiranih intervjuja na uzorku od šest ispitanika (N=6), sekundarni su podaci prikupljeni iz javno dostupnih izvora (npr. iz javno dostupnih informacija Veleučilišta VERN' te iz relevantne stručne i znanstvene literature). Uzorak od šest donositelja odluka odabran je na temelju preporuke Onwuegbuziea i Leecha (2007.) gdje se uzorak između 6 i 12 za kvalitativna istraživanja smatra dovoljno velikim za prikupljanje relevantnih podataka i dovoljno malim da se „izvuku ključni podaci”.

S obzirom na identificirani problem, glavni cilj istraživanja i definirana istraživačka pitanja, sudionici istraživanja odabrani su s pomoću homogenoga uzorkovanja (Onwuegbuzie & Leech, 2007.; Patton, 2002; Suri, 2011.). U svrhu ovoga kvalitativnog istraživanja, autori su se koristili dvjema glavnim tehnikama prikupljanja podataka: (a) strukturiranim intervjuima i (b) analizom sadržaja sekundarnih izvora.

¹ Europski kvalifikacijski okvir – (engl. European Qualifications Framework – EQF) je zajednički referentni sustav koji povezuje sustave europskih nacionalnih obrazovnih okvira i kvalifikacija. Djeluje kao prevoditeljski alat koji kvalifikacije čini čitljivijima. Cilj mu je promicanje mobilnosti stanovništva među zemljama i poticanje cjeloživotnoga učenja.

2. Rezultati istraživanja

Glavni cilj ovoga istraživanja bio je otkriti ključne kompetencije u poduzetničkom obrazovanju i njihov doprinos u povećanju zapošljivosti u Republici Hrvatskoj. Za uspješno ostvarenje navedenoga cilja dizajnirana su specifična istraživačka pitanja oko kojih je ovo poglavlje i organizirano.

IP1. Kako donositelji akademskih odluka na Veleučilištu VERN' kreiraju suvremeno poduzetničko obrazovanje za potrebe tržišta rada u Republici Hrvatskoj?

Rezultati primarnih istraživanja pokazuju kako većina akademskih donositelja odluka (83%) na Veleučilištu VERN' smatra da se suvremeno poduzetničko obrazovanje treba temeljiti na programima koji osiguravaju ishode s atributima poduzetništva kao što su: inovacijski pristup rješavanju problema, spremnost za promjene, samopouzdanje, fleksibilnost, kreativnost, komunikativnost, prepoznavanje i preuzimanje rizika te upravljanje rizicima. Navedeni atributi osiguravaju platformu za gospodarski rast kao preduvjet za zapošljavanje i samozapošljavanje u Republici Hrvatskoj. 1. tablica pokazuje različite metode učenja (konvencionalne i suvremene) i ishode poduzetničkoga obrazovanja na Veleučilištu VERN' iz perspektive donositelja odluka Veleučilišta VERN'.

1. tablica: Metode učenja i ishodi suvremenoga poduzetničkog obrazovanja iz perpektive akademskih donositelja odluka na Veleučilištu VERN'

Izvor: rad autora

KONVENCIONALNE METODE UČENJA	SUVREMENE METODE UČENJA	ISHODI SUVREMENOGA PODUZETNIČKOG OBRAZOVANJA
predavanja	poslovni planovi	inovacijski pristup rješavanju problema
obrada literature	studentski poslovni projektni zadaci	spremnost na stalne promjene i nesigurnosti suvremenoga poslovanja
ispiti	susreti i konzultacije s poduzetnicima	Samopouzdanje
	računalne simulacije	Fleksibilnost
	bihevioralne simulacije	Kreativnost
	živi slučajevi	Komunikativnost
	terenski posjeti	prepoznavanje i preuzimanje rizika
	korištenje videozapisa i filmskih zapisa	upravljanje rizicima

Akademski donositelji odluka na Veleučilištu VERN' slažu se (100%) da konvencionalni pristup poučavanja studenata putem predavanja, obrade literature i ispita ne omogućuje aktiviranje poduzetničkoga pristupa procesu učenja. Kreiranje suvremenih metoda poučavanja studenata usmjerenih na *kontekst, procese i praksu*, a izdvojenih analizom sekundarnih izvora i navedenih u 1. tablici, potiče studente na razmišljanje o vlastitoj sklonosti da se ponašaju poduzetnički i time promoviraju individualne poduzetničke procese. Takav pristup upućuje na zaključak da suvremeno poduzetničko obrazovanje treba strukturirati kao poduzetnički proces (prepoznavanje i vrednovanje prilika, razvoj poslovnoga plana, određivanje i alokaciju resursa te upravljanje resursima).

IP2. Koje se poduzetničke kompetencije stječu u suvremenome poduzetničkom obrazovanju?

U cilju povećanja zapošljivosti u Republici Hrvatskoj, akademski donositelji odluka na Veleučilištu VERN' smatraju da postoji potreba razvoja poduzetničkih kompetencija u tri osnovna elementa (znanje, vještine i stavovi) kako predlaže i EQF. 2. tablica prikazuje poduzetničke kompetencije identificirane u primarnim istraživanjima i grupirane u nekoliko kategorija.

2. tablica: Poduzetničke kompetencije koje se stječu u suvremenome poduzetničkom obrazovanju

Izvor: rad autora

VELEUČILIŠTE VERN' Kodovi ispitanika:	ELEMENTI KOMPETENCIJE	KOMPETENCIJE
VV01 VV02 VV03 VV04 VV05 VV06	znanje	Prepoznavanje
	vještine	planiranje, organiziranje, analiziranje, komuniciranje, logično i kritičko razmišljanje, preuzimanje rizika, upravljanje resursima, koordiniranje/upravljanje timovima, proaktivno djelovanje, delegiranje, motiviranje, korištenje IT-om, formuliranje strategija za uspjeh, donošenje odluka, rješavanje problema, vođenje
	stavovi	pozitivan stav prema inovacijama, promjenama i timskome radu

Rezultati primarnih istraživanja pokazuju temeljne poduzetničke kompetencije koje se stječu u suvremenom poduzetničkom obrazovanju na Veleučilištu VERN'. Poduzetničke kompetencije, generirane putem intervjua, podijeljene su u tri kategorije: znanje, vještine i stavovi. Znanje koje se stječe u suvremenome poduzetničkom obrazovanju omogućuje budućim praktičarima prepoznavanje prilika u poslovnome okružju. Kako bi se te prilike iskoristile, potrebno je suvremenim poduzetničkim obrazovanjem izgraditi vještine iz 2. tablice. Za uspješno povezivanje poduzetničkih kompetencija znanja i vještina te postizanje sinergijskih učinaka potrebno je imati pozitivan stav prema inovacijama, promjenama i timske radu.

Usporedbom u 2. poglavlju prezentiranih rezultata sekundarnih istraživanja i primarnih istraživanja prikazanih u 2. tablici može se zaključiti da postoje minorne razlike u fokusu i pristupu poduzetničkoga obrazovanja. Uzimajući u obzir izvore sekundarnih istraživanja koji, između ostalog, uključuju i recentnu publikaciju koju su objavile europske institucije, može se zaključiti da se Veleučilište VERN' prilagodilo ekonomskim globalnim trendovima i zahtjevima tržišta Europske unije i da nudi suvremeno poduzetničko obrazovanje koje može odgovoriti na postojeće ekonomske izazove.

IP3. Postoji li povezanost između poduzetničkih kompetencija stečenih u poduzetničkome obrazovanju na Veleučilištu VERN' i povećanja zapošljivosti u Republici Hrvatskoj?

Mjerno kvalitete određene obrazovne ustanove svakako je *zapošljivost* njezinih studenata. Taj je kriterij bio osnovna misao vodilja u osmišljavanju istraživanja koje će dati dio odgovora na to pitanje. Prema rezultatima istraživanja, iz razgovora s voditeljima studija te analizom sekundarnih izvora tj. javno dostupnih informacije Veleučilišta VERN' vidljivo je kako veliki dio diplomiranih prvostupnika posao nalazi još tijekom studija, dok se preostali zapošljavaju već unutar 6 mjeseci od trenutka diplomiranja, a tek mali postotak njih nije se zaposlio godinu nakon završetka studija.

To potvrđuju i službeni podaci HZZ-a iz 2012. godine, prema kojima je procijenjena zapošljivost studenata VERN'a preko 95%, dok je postotak onih koji aktivno traže zaposlenje manji od 5%. Prema istim podacima, približno 60% studenata zapošljava se tijekom studiranja, a ostalih 40% unutar šest mjeseci po završetku studija. Analizirajući dobivene rezultate, vidljivo je kako se alumni VERN'a odmah po završetku studija vrlo brzo uključuju na tržište rada te se može zaključiti kako nakon završetka studija imaju kompetencije koje su prepoznate i cijenjene među poslodavcima jer postoji brza i praktična primjena stečenoga znanja. No osim spomenutih poduzetničkih kompetencija koje se odnose na "know-how (znati kako)", rezultati istraživanja upućuju kako ovako znatnomu postotku zapošljivosti VERN'ovih alumnija svakako doprinose i kompetencije koje proizilaze iz drugog dijela spomenutoga Ronstadtova modela dvostrukoga kontinuuma – „poduzetnički know-who (znati koga)". Naime, način organizacije VERN'ova obrazovnoga programa uvelike prepoznaje važnost mreže pojedinaca s kojima je budući poduzetnik povezan. Osobni kontakti (Murray, 1996.) koje student ostvari u organiziranoj stručnoj praksi; terenski posjeti (Klatt, 1988.); susreti i konzultacije sa stvarnim poduzetnicima (Solomon i ostali, 1994.) i živi slučajevi (Gartner i Vesper, 1994.) samo su neka od iskustava ključnih za kasniju (samo)zapošljivost. Osim toga, treba naglasiti i često prisutno prethodno poslovno iskustvo stečeno zahvaljujući obiteljskoj tradiciji u poslovanju (Basu i Goswami, 1999.) te osobna druženja (Martin i Staines, 1994.) s kolegama i kasnije korištenje kontakata i veza (Mitton, 1989.). Sve to upućuje na zaključak da postoji povezanost između poduzetničkih kompetencija stečenih u poduzetničkome obrazovanju na Veleučilištu VERN' i povećanja zapošljivosti u Republici Hrvatskoj.

Zaključak

Glavni cilj rada bio je prepoznati ključne kompetencije u poduzetničkome obrazovanju i njihov doprinos u povećanju zapošljivosti u Republici Hrvatskoj. U svrhu ostvarenja navedenog cilja sastavljena su tri istraživačka pitanja. U rezultatima istraživanja odražavaju se odgovori na ta pitanja koji pokazuju: (a) da se suvremeno poduzetničko obrazovanje treba temeljiti na programima koji osiguravaju ishode s atributima poduzetništva kao što su inovacijski pristup rješavanju problema, velika spremnost za promjene, samopouzdanje, fleksibilnost, kreativnost, komunikativnost, prepoznavanje i preuzimanje rizika te upravljanje rizicima; (b) da se suvremenim metodama prenošenja informacija i ekspertize, sudjelovanjem u nastavi aktivnim radom u malim skupinama, ali i prepoznavanjem važnosti umrežavanja pojedinaca, stječu odgovarajuće kompetencije studenata koje će rezultirati brzom i praktičnom primjenom stečenoga znanja koje tržište rada prepoznaje vrlo brzo nakon završetka studija i (c) da postoji uzročno-posljedična veza između poduzetničkoga obrazovanja i povećanja zapošljivosti.

Preporuke za daljnja istraživanja na teme obrađene u ovome radu odnosile bi se na analizu koja bi uključivala više sveučilišta, veleučilišta i visokih škola koji imaju poduzetničko obrazovanje.

CONTRIBUTION OF CONTEMPORARY ENTREPRENEURIAL EDUCATION TO THE INCREASE OF EMPLOYABILITY IN THE REPUBLIC OF CROATIA – CASE STUDY OF VERN'

Abstract

With Croatia's accession to the European Union, whose economic policy gives special attention to small and medium-sized enterprises, performance of this part of Croatian business entity becomes more important than ever. At the same time, two of the explicitly mentioned goals of the current strategic document *Europa 2020* are higher employability and a bigger number of people with the higher education. However, lack of coordination between the competences that are gained through higher education and the needs of the labour market, i.e. their incompatibility, resulted in exceptionally high unemployment rates in young people in Croatia. This is why the higher education with a strong entrepreneurial orientation is recognized as a tool for solving current economic problems.

The goal of this paper is to detect key competences in entrepreneurial education and their contribution to increasing employment rates in the Republic of Croatia. With the purpose of achieving this goal the data will be collected through primary sources (structured interviews with heads of departments and head of studies at VERN' University of Applied Sciences – $N=6$) and secondary sources (public information about VERN' University of Applied Sciences and relevant professional and scientific literature).

The results of the research indicate that there is a cause- effect relationship between entrepreneurial education and the increase of employment rate. The data from three study programs (Economy of Entrepreneurship, Tourism and Journalism) and the results of the analysis of the secondary sources demonstrate that entrepreneurial education creates entrepreneurial competences that are contributing to the higher employment rates in the Republic of Croatia.

Key words: *entrepreneurial education, entrepreneurial competences, study programs, VERN' University of Applied Sciences, national economy*

Literatura

- Basu, A. and Goswami, A. (1999). South Asian entrepreneurship in Great Britain: factors influencing growth, *International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research*, 5(5), 251–275.
- Brawer, F.B. (1997). Simulation as a Vehicle in Entrepreneurship Education, *ERIC DIGEST*, 97–1, 433–469.
- Brinckmann, J. (2008). Competence of Top Management Teams and the Success of New Technology Based Firms: A Theoretical and Empirical Analysis Concerning Competencies of Entrepreneurial Teams and the Development of Their Ventures, Wiesbaden: Gabler Publishing.
- Drucker, P.F. (1985). *Innovation and Entrepreneurship: Practice and Principles*. New York: Harper & Row.
- European Commission (2012). *Effects and Impact of Entrepreneurship Programmes in Higher Education*, Directorate-general for Enterprise and Industry/European Commission. Brussels, http://ec.europa.eu/enterprise/newsroom/cf/_getdocument.cfm?doc_id=7428, (Retrieved: 12. 07. 2013.)
- Florén, H. (2006). Managerial work in small firms: summarising what we know and sketching a research agenda, *International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research*, 12(5), 272–288.
- Gartner, W. B., and Vesper, K. H. (1994). Executive Forum: Experiments in Entrepreneurship Education: Success and Failures, *Journal of Business Venturing*, 9(3), 179–187.
- Klatt, L.A. (1988). A study of small business/entrepreneurial education in colleges and universities. *The Journal of Private Enterprise*, 4, 103–108
- Kuratko, D. F. (2005). The Emergence of Entrepreneurship Education: Development, Trends, and Challenges. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 29(5), 577–598.
- Man, T., Lau, T. and Chan, K.F. (2002). The competitiveness of small and medium enterprises. A conceptualisation with focus on entrepreneurial competences, *Journal of Business Venturing*, 17(2), 123–142.
- Martin, G. and Staines, H. (1994). Management competences in small firms, *International Journal of Management Development*, 13(7), 23–34.
- Mitton, D.G. (1989). The complete entrepreneur, *Entrepreneurship Theory and Practice*, 13(3), 9–19.
- Murray, G. (1996). A synthesis of six exploratory European case studies of successfully exited, venture capital-financed, new technology-based firms, *Entrepreneurship Theory and Practice*, 20(4), 41–60.
- Onwuegbuzie, A. J., and Leech, N. L. (2007). Sampling designs in qualitative research: Making the sampling process more public, <http://www.nova.edu/ssss/QR/QR12-2/onwuegbuzie1.pdf>. (Retrieved: 10.07.2013).
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative research & evaluation methods*, Thousand Oaks, CA: Sage.
- Ronstadt, R. (1987). The Educated Entrepreneurs: A New Era of Entrepreneurial Education is Beginning, *American Journal of Small Business*, 11(4), 37–53.
- Solomon, G. T., Duffy, S., and Tarabishy, A. (2002). The State of Entrepreneurship Education in the United States: A Nationwide Survey and Analysis, *International Journal of Entrepreneurship Education*, 1(1), 65–86.

- Solomon, G. T., Weaver, K. M., and Fernald, L. W. (1994). Pedagogical methods of teaching entrepreneurship: A historical perspective. *Simulation and Gaming*, 25(3), 338–352.
- Stumpf, S. S., Dunbar, R. L., and Mullen, T. P. (1991). Simulations in Entrepreneurship Education: Oxymoron or Untapped Opportunity?, FER Babson College: Wellesley, MA, 681–694.
- Suri, H. (2011). Purposeful sampling in qualitative research synthesis. *Qualitative Research Journal*, 11(2), 63-75. <http://search.proquest.com/docview/920894910?accountid=28180> (Retrieved: 10.7.2013).
- Truell, A.D., Webster, L. And Davidson, C. (1998): Fostering entrepreneurial spirit: integrating the business community into the classroom. *Business Education Forum*, 55 (2), 28–29.